

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
ไทยนิวส์	127 พ.ค. 2554	41	14847	5

ชะป๊ะเรืออเก้

วัดแสนผาง (๑๘)

วัดแสนผางมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน มีเจ้าอาวาสสืบเนื่องกันมาซึ่งแต่ละรูปก็ได้พัฒนาวัดจนมั่นคงแข็งแรงสืบต่อมา

พระครูประจักษ์พัฒนคุณ เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน ได้สานต่อเจตนารมณ์ของเจ้าอาวาสองค์ก่อนๆ โดยได้พัฒนาบูรณะเสนาสนะภายในวัดแสนผางจนมั่นคงแข็งแรงสืบต่อไปในอนาคตซึ่งพระครูประจักษ์พัฒนคุณแจ้งว่าใช้งบประมาณ ๗๐ ล้านบาทเศษ

นอกจากนี้ ยังได้สร้างบุญกุศลครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต คือ การสร้างพระพุทธรูปมอบให้เป็นพระประธานในวิหารวัดในเขตทางไกลที่ขาดแคลน อีกทั้งมอบประจำไว้ที่โรงเรียนอีกส่วนหนึ่ง พระพุทธรูปเหล่านี้เป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้าที่พุทธศาสนิกชนได้กราบไหว้สักการะรำลึกถึงพระคุณและคำสั่งสอนของพระองค์ที่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยมาแต่อดีตจนปัจจุบัน

“ทางพุทธศาสนาแล้ว การสร้างวัด สร้างพระพุทธรูปถือว่าได้บุญมาก อาตมาได้สร้างพระพุทธรูปถวายไว้ในวิหารวัดต่างๆ ให้คนกราบไหว้บูชา สร้างไว้ประจำวัดและโรงเรียน รวม ๒,๓๐๐ องค์ ใช้เวลาต่อเนื่อง ๒๑ ปี”

นอกจากนี้ผลงานครั้งสำคัญของพระครูประจักษ์พัฒนคุณที่ตั้งใจไว้ในชีวิตนี้และได้กระทำจนสำเร็จก่อนการสิ้นอายุขัยนอกเหนือจากการพัฒนาวัดแสนผาง คือ การพัฒนาวัดที่เคยบวชเรียนจนสำเร็จลุส่วง นอกจากนี้แล้วได้สร้างวัดที่บ้านเกิด คือ วัดห้วยต้นยาง ตำบลง้าว อำเภอกะปง จังหวัดเขียงราย

เรื่องการบูรณะวัดที่บวชเรียนมา

“อายุ ๑๒ ปีเข้าอยู่วัดแล้ว บวชเป็นเณรที่วัดดอนแยง อำเภอกะปง หลังจากจบประถม ๕ ที่หมู่บ้านไม่มีที่เรียนต่อ ต้องบวชเณร เรียนหนังสือล้านนา เป็นกุศลจิต ไม่ได้คิดเรื่องทางโลกเลย มุ่งสร้างวัด สร้าง(พระเจ้า)พระพุทธรูป

“วัดดอนแยง เป็นวัดที่อาตมาไปบวช เลยคิดที่จะพัฒนาให้มั่นคง วัดนี้พอครูบา เจ้าอาวาสมรณภาพ ก็ร้าง เลยต้องเข้าไปพัฒนาบูรณะ

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
ไทยนิวส์	27 พ.ค. 2554	41	14847	5

“ตอนจะรับตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดแสนฝาง อาตมาเป็นเลขาคณะอำเภอกิ่งอยู่ ยังประจำอยู่จังหวัดเชียงราย แม่เจ็กเนี้ย(นิมานันท์) หามขันมาตั้ง นิมนต์เป็นเจ้าอาวาส

“อาตมาเริ่มไปบูรณะวัดดอนแยง หมู่ ๑๓ ตำบลง่า อำเภอกิ่ง วัดที่อาตมาบวช และก่อนมาอยู่วัดแสนฝางอาตมาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส เริ่มบูรณะเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๔ ขณะนั้น วิหารล้ม คือวิหารทรุด บูรณะวิหารแล้วก็สร้างกุฏิ สร้างกำแพงวัดจนแล้วเสร็จ ระหว่างนั้น มาอยู่ที่วัดแสนฝางแล้ว ต้องทำงานทั้งสองแห่ง นั่งรถเชียงใหม่-เชียงราย ไป-กลับ สมัยก่อน ถนนเชียงใหม่-เชียงรายยังไม่ได้สร้าง ต้องนั่งรถไปทางลำปาง เข้าอำเภอเวียงป่าเป้า อำเภอเวียงคำ เข้าอำเภอกิ่ง

“ก่อนหน้านั้นไปสร้างเจดีย์บนดอย เรียกว่า พระธาตุดอยตุม อยู่ที่บ้านเอียน หมู่ ๑๔ ตำบลง่า อำเภอกิ่งก่อนหน้านั้นแล้ว เป็นเจดีย์ที่ทางเหนือเรียกพระธาตุที่ทรุดโทรม เจดีย์นี้ ชาวบ้านจะเห็นลูกแก้วออก(หรือพระธาตุเสด็จ) คือเป็นดวงไฟลอยออกจากบริเวณเจดีย์นี้ อาตมาไปบูรณะจนสำเร็จ ขณะนั้นปี พ.ศ.๒๕๑๓ ถนนหนทางยังไม่มี นั่งรถขึ้นไปเจอฝุ่นหัว ปรองเลย

“ระหว่างพัฒนาวัดดอนแยงก็พัฒนาบูรณะที่วัดแสนฝางด้วย สมัยนั้นอายุน้อยยังไม่มาก อายุ ๒๗-๒๘ ปี ทำงานอุตลุด ยังทำได้ สมัยนี้ไม่ไหวแล้ว อายุ ๗๗ ปีแล้ว ไปวัดดอนแยง จำได้ว่าสมัยก่อนอากาศหนาวมาก เดือน ๔ ตรงกับเดือนมกราคมต่อเนื่องกุมภพันธ์ ศรัทธา ที่ไปด้วยกัน คือ อาจารย์ประเสริฐ เขื่อนสุวรรณ , แม่เขียว ชัยมิตร ปัจจุบันเสียชีวิตหมด แล้ว ร่วมสร้างบุญกุศลด้วยกันมา เอาช่างไปด้วย ชื่อ ช่างเล้า ชาวผ่อง เป็นช่างทำเจดีย์ เป็นหนานอาศัยอยู่ที่วัดแสนฝาง

“ที่วัดแสนฝางปี พ.ศ.๒๕๑๗ สร้างซุ้มประตูโดยรอบ ก่อนหน้านั้นมีประตูแต่ไม่มีบาน ประตู ประตูโล่ง คนเข้าคนออกได้ตลอดเวลา นอกจากนั้นกำแพงวัดก็ต่ำ มีคนร้ายกระโดด

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
ไทยนิวส์	27 พ.ค. 2554	41	14847	5

“
พระครู
ประจักษ์
พัฒนคุณ
(ถ น อ ม
ฐิตายุกโก)
เจ้าอาวาส
วัดแสนฝาง
”

ข้ามกำแพงมาลักขโมยของในวัด แม่เจ็กเน้ย(นิมนันท์)บอกว่า เมื่อแม่อยู่อยากสร้างอะไรก็บอกจะช่วยค่าใช้จ่าย และแม่เจ็กเน้ยช่วยสร้างกำแพงให้ สร้างให้สูงดังที่เห็นในปัจจุบัน นอกจากนี้ก็ทำประตูปิดเปิดและทำซุ้มให้สวยงาม”

กลับไปสร้างวัดที่บ้านเกิด

“ส่วนวัดที่บ้านเกิด คือ บ้านห้วยต้นยาง ตำบลง่าม อำเภอเทิง อาตมาตั้งใจไว้ตั้งแต่อายุประมาณ ๒๔-๒๕ ปี ว่าไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน จะต้องสร้างวัดที่บ้านเกิดให้สำเร็จ หมู่บ้านที่อาตมาเกิดคือ บ้านห้วยต้นยาง ที่หมู่บ้านนี้ไม่มีวัด อาตมาจึงได้ซื้อที่ดินไว้สำหรับสร้างวัดห้วยต้นยาง

“พัฒนาวัดแสนฝางจนสำเร็จ ครบถ้วนแล้ว ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๔๗ ไปทำวัดที่บ้านห้วยต้นยาง ขณะนั้นแยกหมู่บ้านมาเป็นหมู่ ๑๘ ตำบลง่าม อำเภอเทิง เมื่อแยกหมู่บ้านมาก็ไม่มีวัดทางชาวบ้านซึ่งเป็นญาติพี่น้องก็มาปรึกษาว่าควรทำวัดไว้ประจำหมู่บ้าน ตัดสินใจทำและหาซื้อที่ดิน ได้ที่ดินเป็นเนินเขา มีเอกสารสิทธิ์ ซื้อไว้หลายเจ้าของร่วมกัน ประมาณ ๘ ไร่ หลังจากนั้นหาฤกษ์ ได้ฤกษ์ดีวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๗ นิมนต์พระเกจิอาจารย์พระมหาเถระทั้งจากเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง แพร่ พะเยา ลงสวดถอนทั้งในพื้นที่ ทั้งบนดอย เสร็จก็ให้รดเกรตประพัสน์ให้ราบ มีนายอิน ฐานะताल ผู้ใหญ่บ้านและนางมี ฐานะताल ภรรยาช่วยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง ปรับที่แล้ว เริ่มสร้างกุฏิเจ้าอาวาสก่อน เสร็จแล้วสร้างวิหาร สร้างเจดีย์ สร้างซุ้มประตู สร้างกำแพงวัด

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
ไทยนิวส์	27 พ.ค. 2554	41	14847	5

การสร้างวัดห้วยต้นยางกว่าจะสำเร็จ ใช้เวลาถึง ๔ ปี ๕ เดือน ต้องไปมาๆ อยู่ตลอด ๕ ปีเศษ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๓๐ ล้านบาท อาจเป็นวัดที่สวยงามที่สุดในอำเภอเทิงก็ว่าได้ หลังจากสร้างวัดแล้วที่สำคัญคือ วัดต้องมีเจ้าอาวาสอยู่ อาตมาบวชหลานคนหนึ่งที่วัดแสนฝาง จึงให้ไปประจำที่วัดห้วยต้นยาง ชื่อ พระสุรพันธ์ ชัยยะวังโส ปัจจุบันยังถือว่าเป็นสำนักสงฆ์รอการอนุมัติให้เป็นวัดจากทางราชการอยู่”

เมื่อถามพระครูประจักษ์พัฒนคุณว่า ในชีวิตของการเป็นพระสงฆ์ในชาติภพนี้ พอใจในการปฏิบัติทางสงฆ์รวมทั้งด้านการสร้างผลงานทางศาสนาไว้มากน้อยเพียงใด

พระครูประจักษ์พัฒนคุณบอกว่า “สมบูรณ์ บริบูรณ์ที่สุดแล้ว พอใจที่สุดแล้ว ไม่มีอะไรจะติได้ ที่สำคัญและภูมิใจคือการสร้างพระพุทธรูปถวายวัด ๑,๖๐๐ วัด และมอบให้อีก ๓๐๐ โรงเรียน พอใจแล้ว สิ่งที่ยังอยากทำและไม่สามารถทำได้เพราะอายุมาก คือ การบูรณะบ่อน้ำที่มดที่ทรุดโทรมแล้ว อยากให้อยู่คงทนต่อไป เพราะในเชียงใหม่ไม่มีวัดใดเหมือนวัดแสนฝางแห่งนี้ คือ มีหอรักษาการ ให้ทหารตำรวจมารักษาการ มีเจ้าหลวง ญาติพี่น้องมาจำศีลในวัด”

ผู้เขียนถามว่าทำบุญมากขนาดนี้ ทางพุทธศาสนาแล้วหลังจากมรณภาพลงจะเกิดในภพใด พระครูประจักษ์พัฒนคุณตอบว่า

“พรหมโลก อีกอย่างหนึ่งที่ได้บุญมากคือการสวดปาฏิโมกข์ได้ จำยาก น้อยคนที่จะสวดปาฏิโมกข์ได้ ในเชียงใหม่พระสวดปาฏิโมกข์ได้ไม่ถึง ๒๐ องค์ บางองค์สวดได้บ้างแต่ไม่จบ บางอำเภอไม่มีพระสวดปาฏิโมกข์ได้แม้แต่คนเดียว ในเมืองเชียงใหม่สวดได้หลายองค์

เนื้อหาของปาฏิโมกข์เป็นยอดของธรรมะ ทองจบสวดได้ ได้บุญมาก เป็นมหากุศล เนื้อหาเป็นภาษาพระพุทธรเจ้า พระพุทธเจ้าบอกไว้อย่างนั้นอย่างนั้น สอนเรื่องการบิณฑบาตต้องทำอะไร สอนเรื่องฉัน(อาหาร)ทำอะไร กินดังจู้ๆก็ไม่ได้ เป็นภาษาบาลี อาตมาแปลได้ การแปลความหมายเรียนจบนักธรรมตรีก็แปลได้แล้ว หากสนใจ พระองค์ใดไม่สนใจก็แปลไม่ได้

“ไม่อยากเกิดแล้ว เกิดเป็นทุกข์ คนว่าร้ายก็มี นินทาที่มี หาเรื่องให้เรา อิจฉาเรา แม้ชาติหน้าเกิดมาเป็นพระอีกก็ไม่เอา การบวชเป็นพระมีหลายประเภท หนึ่ง บวชเพื่อหาโลก สอง บวชหาบั่นสัน คือ บวชแล้วเน้นกิน นอน เที่ยวเตร่ ไม่ใส่ใจในธรรมวินัย ยังมีบาปหนักไปอีกลงอเวจี คือ หาบาปติดตัวไปเป็นหนี้สิน สาม คือ บวชกินเครื่องเซ่น สืบขบเป็นผู้ร้ายและหาบวชหมายนิพพาน

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
ไทยนิวส์	27 พ.ค. 2554	41	1484.7	5

“พระส่วนใหญ่บวชเพื่อมุ่งนิพพาน แม้จะยากแต่ก็มุ่งไป เกิดมาแค่ลืมตาดูโลกก็ลำบากแล้ว เป็นทุกข์แล้ว ต้องเอาใจใส่พ่อแม่ พอมีครอบครัวมีลูก ต้องดูแล ต้องรับผิดชอบ มีหน้าที่การทำงาน ทุกข์ทั้งนั้น แม้แต่บวชเณรเริ่มเรียน เริ่มท่องก็เป็นทุกข์แล้ว

“ด้านการพัฒนาจิต ซึ่งมีความสำคัญในทางศาสนา อาตมาอาจอยู่ในระดับปานกลาง การพัฒนาจิตถือว่ายากที่สุด ต้องสังสมหลายชาติหลายภพ การคิดต้องคิดแต่กุศล ไม่คิดอกุศล จิตต้องเห็นจิต แม้การง่วงก็เป็นจิตอย่างหนึ่ง คือ รู้ตัวว่าง่วง ถูกต้องแล้ว ไม่ได้คิดอกุศลใดๆ อกุศลคือ โลภะ โทสะ โมหะ ดังที่ท่านพุทธทาสกล่าวไว้ จงทำงานทุกชนิดด้วยจิตที่ว่าง

“การทำจิตไม่ให้แผ้วพานทางโลกก็ถือว่าจิตว่างแล้ว แม้ได้มาน ๔ สงบจิตอยู่ แต่จิตยังจะไปอยู่ ยังไม่เด็ดขาด แม้การฝันที่ควบคุมไม่ได้ ก็เป็นตัวทำลายสมาธิอย่างหนึ่ง

“การเกิดในโลกนี้นั้น พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วว่า ผู้รู้ผู้ฉลาดจะไม่อยู่ในโลก ที่อยู่คือผู้เฝ้าละ พระพุทธเจ้าบอกไว้ ไม่อยากเกิดแล้ว”.

(จบบริบูรณ์ โปรดติดตามประวัติศาสตร์ยานถนนเจริญประเทศ).

พ.ต.อ.อนุ เนินหาด ผกก.จร.เชียงใหม่
(ข้อมูลเพิ่มเติมแจ้งได้ที่ anunernhard@hotmail.com)